

Maica Precistă și ea
A pus gura la canea...

Stai așa, dragă,
să facem una și
cu teleobiectivul

Vai, nebunaticule...

Eee! Da' mai înțepă!

Pe la câte un
colț? Mersi!

Ur zi ca

LA IARBĂ VERDE

ANUL XXI • Nr. 8
30 APRILIE 1969
16 PAG. • 1,50 LEI

Uta-uta
cu căruța...

Pasați-o și
la domnu'...

Hei, treci la rînd.

Stai locului, draguș,
că n-am terminat!

Iar am rămas fără
bete de chibrit...
Mai am o brichetă

Pas!

Ţi dau 15
bete pe ea

Mă, fiică, eu la
vîrsta ta aveam
și brichetă!

Tăticule, dă-te jos;
nu-l mai umfla!...

M-a pus naiba să-i aduc
lingă o apă și acum
trebuie să le-o car toată.

Grăbește-te, Costele,
că apa dă în clocot.

Uf! Aparatul ăsta
iar ore parazitu'...

De ce-i hrănești
cu Detexan?!

Ia numără, măi,
piciule, cît fac
5 și cu 5...

Nene, ne spui și
nouă o poveste?

12!

tpall

PALL...
PALL...
PALL...

UN POET GHINIONIST

Prietenul meu Duțu e poet de talent (are și fotografia publicată în «România literară» cu semnătura în tuș...) și reporter improvisat la o revistă agricolă-zootehnică. S-a făcut remarcă prin portretele sale notabile ca valoare legumicolă-artistică. Cum depistează un caz ieșit din comun, e prezent pentru interviul său competent, în care se amestecă clarviziunea, acuitatea, cu poezia sa vegetală sau axată pe necesitățile vitale ale șeptelului.

Și nu poate uita ziua memorabilă când a fost informat că lângă Craiova se află un apicultor în etate de un secol. Știți ce înseamnă aproape un centenar în slujba nobilă a albinelor, căci, aproape din primii ani ai vieții sale darnice, s-a ocupat cu această dulce indeletnicire? Înseamnă să-ți faci imediat formele de deplasare și, cu cel mai rapid mijloc de locomotie, direct la gară. Dar cite nu se pot întâmpla într-o gară ca aceea a Capitalei? Duțu s-a întâlnit cu un vechi prieten de școală primară, liceu, facultate, cenaclu, cafenea și restaurant literar:

— Duțule, bine că am pus mina pe tine, adevărată «pasăre rară». Știam cum îi spune și pe latinește, ceva cu «avis»... dar n-am timp pentru asta acum; miine am nunta și tu ești invitatul meu de onoare... Se poate nuntă fără un poet?

— Imposibil, în joc e interviul vieții mele. Un portret al unui apicultor în etate de un veac, repet, un veac în cap!

— Asta-i bună... dacă a așteptat el o sută de ani ce mai contează două, trei zile în plus... Ți-am spus doar: mă căsătoresc eu, cel mai bun prieten al tău... Se refuză oare așa ceva?

O luptă corneliană se desfășura aprig în adâncul poetului Duțu. De o parte apicultorul cu albinele sale, și de cealaltă parte prietenul cu nunta sa. Și mai ales, că articolul era așteptat ca o piine caldă la redacție. Deci balanța datoriei profesionale atârna însutit mai grea, mai decisivă. Și totuși...

— Noroc că nu mi-am vizat foaia de drum!... Dar, parol, nu pot rămâne mai mult de o zi... Luni trebuie să prezint materialul gata dactilografiat... Miercuri e în pagină... Prieci? De-altfel partea lirică am și soluționat-o în drum spre gară. M-au bombardat atomic o explozie de comparații și metafore esențiale: Mierea, aurul dulce al verii... Mierea, soarele condensat al strugurilor... Albinele, helicopterele zahărului lichid și înmirezmat... Stupul, uzina vie a siropului și a fericii... Ce zici?

— Nici Ionel Teodoreanu nu le

innobilase mai bine pe albine... Ți-o jur, m-au emoționat...

Și astfel metaforicul Duțu, în loc de Craiova, a ajuns într-o comună de lângă Ploiești, comună și ea bine aprovizionată în stupi și cu precădere în livezi cu pruni. Tot omul știe cu precizie când începe o nuntă și nu poate bănuși când se sfârșește ea... Atitea neprevăzute intervin la o nuntă, așa că oaspetele de onoare, abia pe marți își aminti de albine și de apicultorul care avea acum cu trei zile peste cifra rotundă de ani. Dar ce muștrări de conștiință! Parcă toate albinele din lume îl înțepau neiertătoare. Așa că hotărî să se deplaseze la poștă să telefoneze la redacție, «să-i dăm cezarului ce-i al cezarului...»

În acest timp la redacție era mare fierbere.

De două zile sosisse știrea despre moartea subită a apicultorului de o sută de ani și o zi, iar Duțu nu se

de NICOLAE TĂUTU

înapoiase încă cu materialul. Secretarul general de redacție deduse:

— Știți cât de «sufletist» este poetul nostru, să știți că a rămas și la înmormîntare!

Unul din adjuncții redactorului-șef, adăugă:

— Pot paria unul contra o mie că a și vorbit la îngropăciune...

În acest timp sună prelung telefonul și redactorul-șef ridică receptorul. La celălalt capăt al firului se afla în persoană eroul nostru. Secretarul general propuse cu istețime:

— Întrebați-l dacă a apucat să mai vorbească cu apicultorul? Ar fi senzațional acest ultim interviu... Ar fi o bombă pentru revista noastră! Ura! Pagina întâi cu chenar dublu și cu litere 10 aldine... Nu, 10 cursive...

Dar Duțu încă aburit de alcool i-o luă înainte:

— Tovarășe redactor-șef, vă telefonez de lângă apicultor...

— Știm, dragul meu! Știm!

Nici în această clipă poetul metaforic nu desluși subtextul acestui «știm», ci continuă entuziasmat:

— Știți ce glumeț este... Un adevărat hitru...

Redactorul-șef înțelese în schimb toată situația ridicolă și își încercă subalternul:

— Ce face acum?

— Își face gimnastica de dimineață, tovarășe redactor-șef. Această gimnastică o face de 96 de ani: scoate apă din fîntină... Dar dacă ați vedea ce energie are!... Ca la

treizeci de ani... Ba, ca la douăzeci de primăveri...

— Ce spune? merse mai departe mai marele revistei.

— Vă transmite dumneavoastră și întregii noastre redacții urări de sănătate și să ne vadă pe toți ca pe el acum!

— Frumos din partea lui! își reținuse redactorul-șef zîmbetul.

Duțu continuă din ce în ce mai cald și mai patetic, făcînd cu ochiul mirelui, care ducea din cînd în cînd sticla la gură.

— Auziți ce spune mucalitul: că abia așteaptă să ne citească revista noastră și ne roagă să-i publicăm o fotografie de cînd era mai tînăr, de pe cînd avea..., că vrea anul acesta să se însoare din nou... Cică vrea să-și ia și el o matcă... Mare șugubăț!

Redactorul-șef astupă receptorul cu palma, rise în voie, apoi îi propuse reporterului său:

— Fii bun și dă-mi-l la telefon! Vreau să vorbesc și eu cu el!...

Pentru o clipă Duțu amuți. Își reveni:

— Tovarășe redactor-șef, așteptați să-l aduc la telefon...

Planul îi surise salvator; își îndemnă prietenul:

— Acum îți vine rîndul să mă ajuți... Te dai drept apicultorul de o sută de ani... Îți îngroși puțin vocea...

— Bine, dar eu nu mă pricep la albine...

— Nu face nimic. Nici redactorul-șef nu se pricepe... Spui și tu câteva cuvinte acolo... Nu uita să tușești...

Convins, prietenul luă telefonul.

— Eu, tovarășe redactor-șef, l-am reținut pe tovarășul redactor cu nunta... Cu nunta roiului adică... Da, la noi se face nuntă și acum, avem matcă năbădăioasă... Ne roim de cite ori o încearcă, să zic așa, căldurile... Căci albinele sînt helicopterele zahărului lichid, mierea e soarele... Cum? Bine, am să-i comunic!

Închiseră telefonul și se sărutară.

— Simpatice redactorul tău șef! M-a rugat să citesc revista care apare miine, cică e ceva care mă interesează...

Duțu deduse cu nedesmințitul fler reportericesc:

— Fericitul, pot paria că te-a decorat...

— Regret că n-am o sută de ani și nu-s apicultor... Poate atunci m-ar fi decorat...

— Ba eu sînt sigur de asta... Pe o sticlă de coniac!

Dar cînd s-au repezit a doua zi la revistă au înlemnit. Și cauza o bănuși cu ușurință...

ALEGORIE DE

1 MAI

*E ziua albinelor și a furnicilor,
a tuturor micilor
și marilor meșteri,
cu grafice-n creșteri
pentru noi mușuroaie și faguri.*

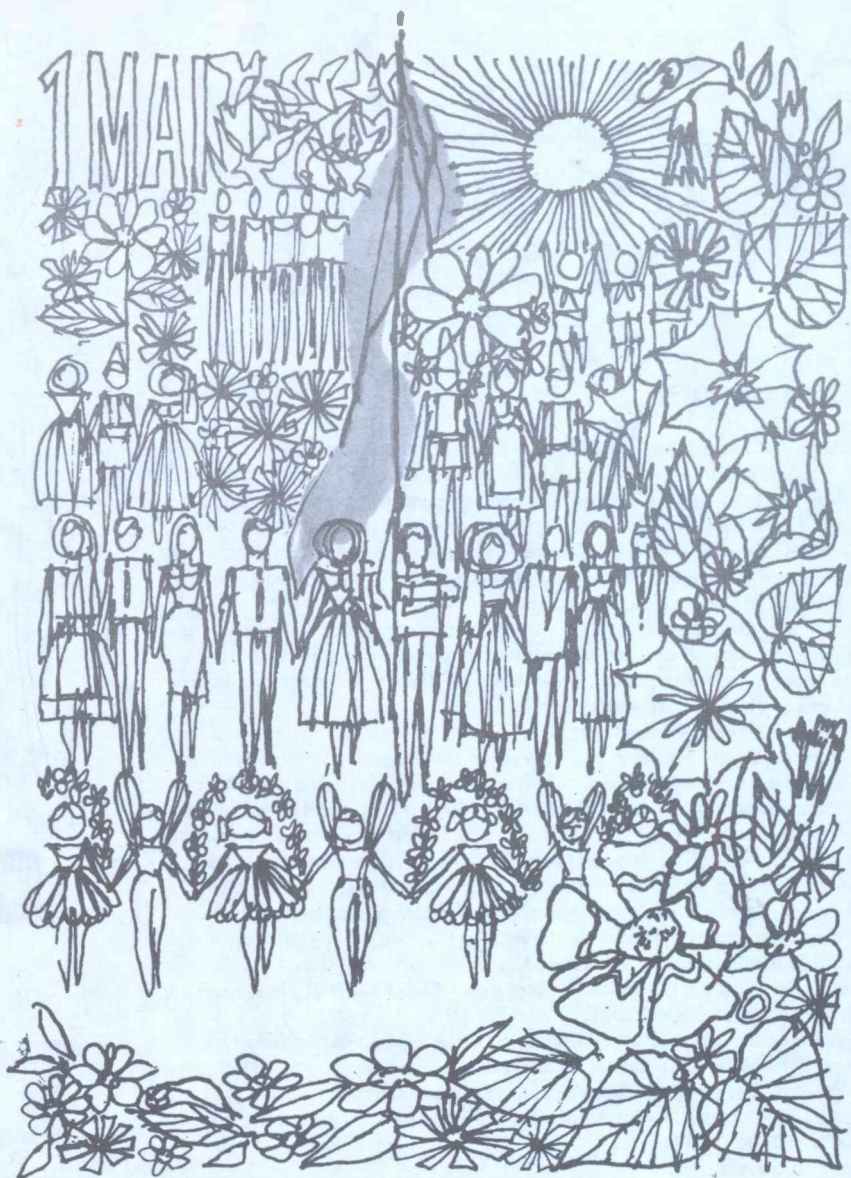
*Florile roșii inchipuie steaguri,
cele albe și-albastre — ghirlande.*

*Bunicii, bunicele — prin ochelari —
privesc din balcoane și de pe verande
la forfota caldă, pestriță,
de fluturi timizi, de bondari
și de verzi libelule-n rochiță.*

*Licuricii aprind lămpioane.
Măiestre perechi
se-ncing, lunecînd diafane,
în ritmice dansuri străvechi.
Furnicile joacă-n lumina difuză
și greierii cîntă cu foc și cu spor.*

*Albinele, numai în fustă și bluză,
devenite acum, bufetiere,
servesc lingurițe de miere
păstrată de-un an în cămările lor.*

A. CIURUNGA

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Faptele Greciei vechi au fost mici pină la ridicol. Dar Elada a avut mari poeți și istoria ei a devenit o serie de evenimente cosmice.

● Glorie, la noi, înseamnă înmulțirea persoanelor care îți cer servicii.

● Hotăririle pripite sînt o formă a indeciziei.

● Istoria fără legendă rămîne simplă statistică.

● Îmi place să dau, dar nu-mi place să mi se ceară.

● În viață, ca și în tren, oamenii așezați confortabil sînt ostili celor ce stau în picioare, cînd ar trebui să se întimplă contrariu.

● Îmi place să lucrez cu oamenii care pun condiții. Cei care, de la început, primesc condițiile mele, mă neliniștesc.

● Învăț să te porți bine cu cei din casa dumitale; cu străinii, vrei, nu vrei, trebuie să faci pe gentilomul.

● În Franța, numai omul de jos e liber. Elitele trăiesc în constrîngerea ierarhiilor.

● Îmi pare rău că nu m-ai găsit la cafenea. Dar am o operă. Caută-mă acolo.

● Cu cît se mărește sfera progresului omenesc, cu atît domeniul lumii morale se restrînge; viața mecanică înlătură din ce în ce mai mult posibilitățile individului de a fi bun sau rău, tolerant sau nu, sceptic sau idealist. Civilizația nivelează.

● Cu multe eforturi, poți s-ajungi să scrii atît de limpede, sonor și curgător, încît să pară c-ai scris fără nici o efortare.

● Cel ce vrea să fie șiret, cade în greșeala naivului: prea crede pe ceilalți mai proști decît el.

● Cînd vrei să ridici, trebuie, întii, să te apleci. Nu vei putea ridica pe nimeni pină la tine înainte de a te fi aplecat tu însuși. Cînd stai rigid, în picioare, cu brațele încrucișate, nu te mira că nu te urmează nimeni în altitudine.

● Cînd îți se pare o carte sau o piesă de teatru prea lungă, întrebă-te dacă n-o fi mințea dumitale prea scurtă.

● De cele mai multe ori numim cinic pe omul care nu e decît sarcastic.

● Demnitatea exclude platitudinea, dar și aroganța.

● Dacă nu-ți fac greutăți, n-ai să crezi că sînt om serios.

● Fiindcă a rămas necunoscut, se crede tînăr.

EXERCITII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

CE I-O FI TREBUIŢ?

În colecția «Biblioteca pentru toți» a apărut de curînd romanul lui H. Sienkiewicz, *Potopul*, al doilea din binecunoscuta trilogie (*Prin foc și sabie*, *Potopul* și *Pan Wolodyjowski*). N-am înțeles prea bine pentru ce editura a preferat să înceapă tipărirea trilogiei cu volumul al doilea, așa cum n-ar fi de înțeles ca romanul istoric *După douăzeci de ani* de Alex. Dumas, să apară înaintea celor *Trei mușchetari*.

Dar nu despre fanteziile editoriale ale «Bibliotecii pentru toți» este vorba în cele ce urmează, ci despre cu totul altceva.

Traducătoarea Olga Zaicic, care s-a dovedit o bună cunoscătoare a echivalențelor lingvistice, reușind o traducere puțin arhaizantă, așa cum stă bine unui roman de epocă cu acțiunea plasată în secolul al XVII-lea, n-a fost tot atât de bine documentată și din punct de vedere istoric.

Astfel, Olga Zaicic a crezut necesar să alcătuiască la începutul romanului o listă de eroi care evoluează în această secundă parte a trilogiei lui Sienkiewicz, indicînd personajele cu existență autentică în istoria timpului, spre deosebire de cele create de fantezia autorului. Lăsînd la o parte faptul că într-o operă de artă autenticitatea istorică a eroilor nu are absolut nici o semnificație, importanță fiind doar integrarea perfectă a unor personaje (fictive sau nu) în mentalitatea epocii respective, pentru a o defini cît mai bine, trebuie să observăm că traducătoarea socotește pe pan Wolodyjowski, erou principal al romanului, ca lipsit de buletinul de identitate istorică. Eroarea apare ca neîngăduită față de bibliografia consultată de Olga Zaicic în vederea alcătuirii listei de care este vorba mai sus.

Iată ce spune cronicarul Neculce în *Letopisețul Țării Moldovei* în legătură cu personajul «fictiv» al Olgăi Zaicic:

«Iară Volodiovskie, staroste de Camenița, dac-au vădzut că s-închină cetatea, el au intrat în ierbărie de-au dat foc, de-au arsu și el cu iarba, socotîndu mai bine să-ș facă moarte cu mîinile sale decît să încapă în mîinile păgînilor rob»¹⁾

Într-adevăr acesta este și sfîrșitul eroului lui Sienkiewicz, ajuns către sfîrșitul trilogiei staroste de Camenița. 2)

Oare așa se scrie istoria?

GAZETARUL ȘI PROFESOARA

Sîntem alături de ziarul «Viitorul», care apare în județul Mehedinți, cînd critică în paginile sale comportarea nepedagogică a profesoarei Elena Ionașcu, care în cursul unei ore încheiate înainte de termen a pus pe una din elevele sale să-i scurteze părul. Totul ar fi fost în perfectă ordine dacă profesoara ar fi predat tunsoarea «la la garçonne» în cadrul unei școli de coafură. Din păcate însă întîmplarea de mai sus a avut loc la Liceul pedagogic din Tr. Severin, unde programa analitică nu prevedea un astfel de lucru manual.

Ne abținem însă de la orice comentariu ironic pe marginea acestui caz, convinși că, orice am face, nu vom putea depăși în umor, prelucrarea acestei ciudate practici didactice făcută de A. VAL în articolul său intitulat «Mai poate fi vorba de demnitatea profesoarei?» Ziaristul A. VAL începe prin a ne da o savantă definiție perso-

— Spuneati că aveti ceva de reparat!

nală a educației, care este «o modelare a structurii conceptuale și comportamentale a semenului nostru». Fie-ne permis să observăm că «structura conceptuală», adică faptul de a te fi născut băiat sau fată, nu credem că poate fi modificat prin educație. Cît despre «structura comportamentală», mărturisim cu rușine că nu știm ce ar putea însemna. Alăturarea acestor două noțiuni este cvazi-contradictorie, prima noțiune presupunînd permanență, în timp ce a doua este susceptibilă de modificare.

Să vedem mai departe ce critici se aduc profesoarei Elena Ionașcu privind activitatea sa didactică. Aflăm «că la majoritatea lecțiilor ținute de E.I. predarea se face în mod succint». Adică, scurt și cuprinzător, adică lipsit de prolixitate, ceea ce reprezintă mai degrabă niște calități decît defecte. În realitate, profesoara, potrivit unor informații care ne aparțin, își expediază ora, predînd superficial și cu atîta grabă, încît elevele nu pot lua notițe. Din această cauză ora profesoarei este întotdeauna mai scurtă.

Ziaristul nostru confundă deci noțiunea de «scurt» cu cea de «succint». Ar fi interesant de știut dacă A. VAL a dat cunoscutului proverb forma de «nu orice ciine e succint de coadă»!

Mai departe ni se afirmă că «profesoara poartă discuții neprincipiale cu elevele de factură erotică și episodică».

Dacă s-ar mai putea pricepe ce înseamnă «eleve de factură erotică», ne declarăm total opaci față de sensul «elevelor de factură episodică». Aflăm că profesoara mai face în clasă și «cochetărie cu oglinda și pieptenul», de parcă ar fi vorba de magie neagră.

Autorul articolului se teme ca nu cumva rîndurile sale «să facă un deserviciu normelor de învățămînt». E cazul să se liniștească. Articolul său nu face deserviciu decît ideii de gazetărie, ocupație care nu poate exista în afara gramaticii, a topicii, a nuanțelor și a științei de carte.

Vorba lui A. VAL, gazetarul trebuie să facă cochetărie cu stilul și cultura.

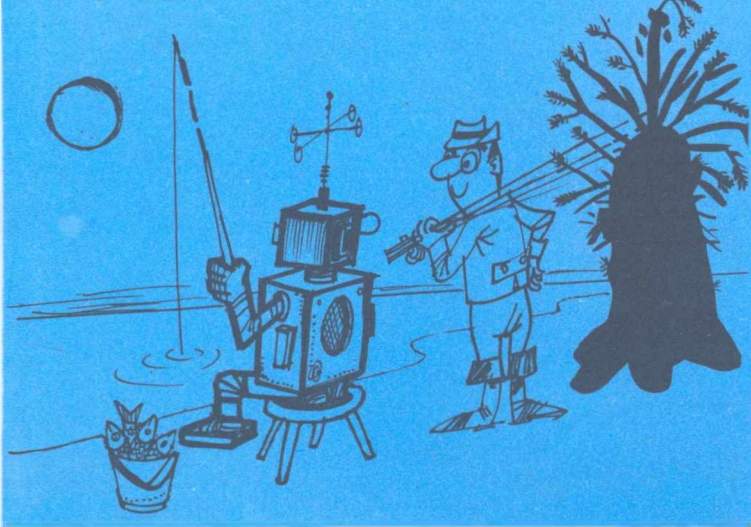
FORMĂ EXTERIOARĂ

Avem în fața noastră volumul de proză umoristică al lui Tudor Mușatescu, «Ale vieții valuri». Scriitorul acesta, care o jumătate de secol și-a risipit spiritul inepuizabil cu generozitate de nabab acolo unde și-a pus semnătura și chiar acolo unde nu și-a pus-o, a publicat, în fine, o carte nouă după aproximativ 15 ani de publicistică neîntreruptă, de la precedentă.

Noul volum, apărut în Editura Tineretului, are însă o formă exterioară penibilă. Tipărit pe hîrtie de împachetat măslîne, într-un format tip lg. Hertz, cu o copertă colorată în verde strident și cu paginile tăiate neglijent, opul este pur și simplu repulsiv. Mirarea noastră este cu atît mai mare cînd ne gîndim la diferitele volume de versuri moderne, elegante, dar ilizibile, care ajung în stocuri intacte din tipografie, după o scurtă trecere prin librării, la gropnița comună a depozitelor.

Deh! «Ale vieții valuri».

GH. CHIRIAC

— Mă deconectez?...

1) «Letopisețul Țării Moldovei», Ed. B.P.T. 1963, pag. 48

2) «Messire Wolodowski», Ed. de la Revue Planche — Paris

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

*Din însemnările
unei broaște*

● Are dreptate fabula! Nu e nici o afacere să vrei să ajungi bou.

● Ochi frumoși, poate să aibă toată lumea. Dar, bolboșați n-are fitecine!

● Broaștele de uși sint cavalerii noștri medievali. De aceea umblă în armuri de fier.

● Nimic mai frumos decît un concert de-al nostru. Ca dovadă că nu adoarme nimeni în timpul audienței.

● Broaște să fie că, lac, găsim noi... la discreție.

● Al dracu' și omul ăsta! Cînd ne mîncă el, sintem «pui de baltă». Și cînd ne mîncă altul, ne face «broaște rîioase».

● Nu există nimic mai discret decît broasca. Ca s-o tragi de limbă, îți trebuie șperaclu, nu diplomație.

● Nu deschide ușa niciodată, celor care și-au pierdut cheia.

● Toate broaștele sint săritoare la nevoie.

● Dacă n-am orăcăi noi, ar seca toate bălțile de plictiseală.

● Nu înțeleg de ce broasca țestoasă umblă cu casa în spinare, cînd — de fapt — n-are nici o mobilă înăuntru!

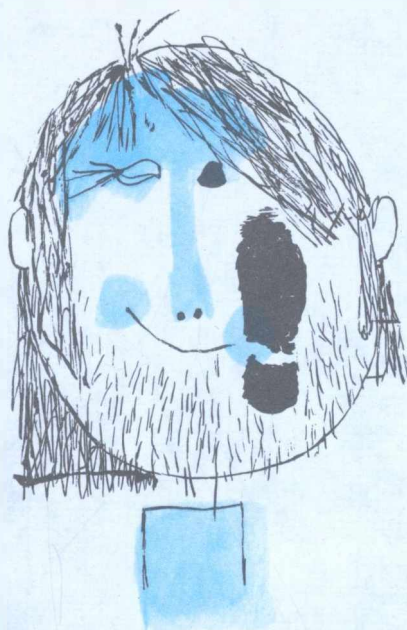
● Am avut și noi, broaștele, un mare dramaturg în neam. Îl chema Aristofan.

● Numai oamenii sint negustori de piei de broască.

● Broasca țestoasă e totdeauna acasă.

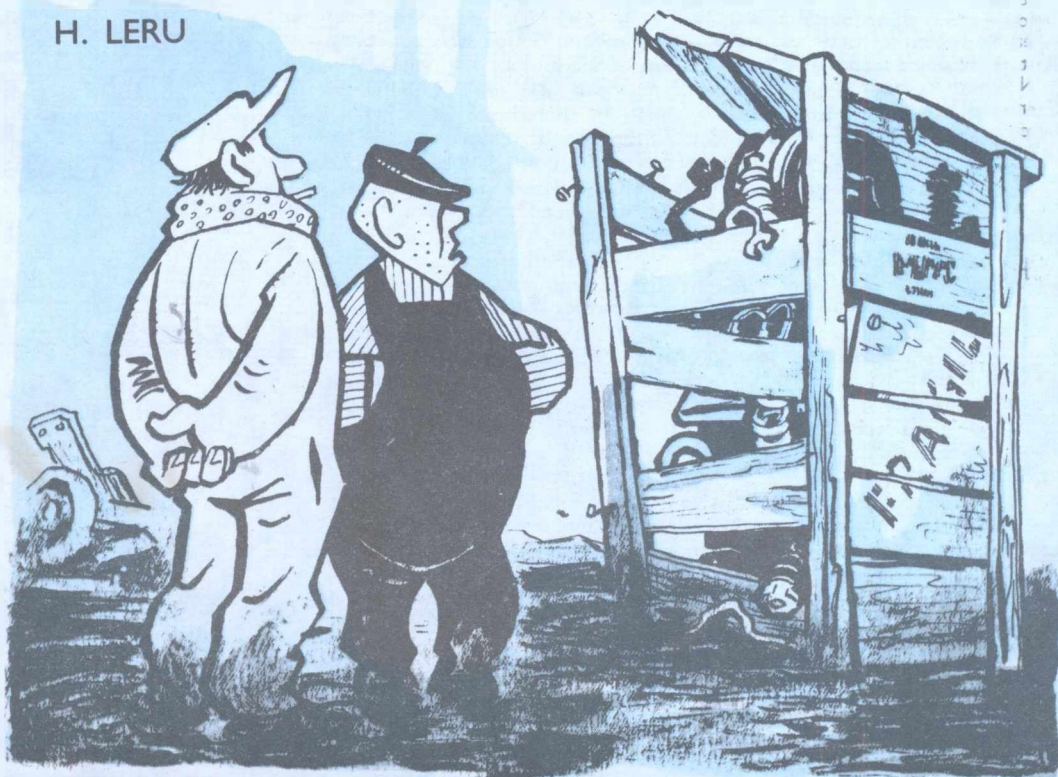
● Nu vă încredeți în șerpi, că umblă cu... șopirle.

● Cea mai amabilă amfitrioană e broasca. Totdeauna, își întimplă oaspeții, din ușă.

*Intrase în Cișmigiu
Sleit de zăduf și diliu
Și pașii l-au purtat ușor
La rotonda scriitorilor.
Ce verdeață, ce felinare și flori
Printre autori!
Ce alei și tăceri
Printre romancierii!
Iedera, ca niște pereți,
Îi învăluie pe poeți.
Dar iată, pe-o bancă de piatră
Stătea visătoare, o fată.
Proptit în fața dumneaei
Îi zise cu deplin temeii:
— Nu vă fie cu supărare,
Aș vrea să vă fac o plimbare.
Văd că stați solo și îngîndurată,
Poate doriți un film sașu o înghețată.
Domnișoara se roși la obraz
Ca o purpură, ca un atlas.
— Sînteți suferindă, domnișoară?
— Am astenie de primăvară.
— Ah, un filtru ce bun ar fi!...
Vă invit la un bar de zi.
Și uite-așa plecară amîndoi,
Mihai cu Sica lui Bădoi.
— Unde lucrați? zise el repede.
— Sînt în serviciu la Teapele.*

H. LERU

Balada

ÎNDRĂGOSTITULUI
DE PROFESIE

*Dar dumneavoastră? întrebă fata.
— Sînt student. Mă ține mama și tata.
Fericîți, intrară în bar la Berlin,
Ea fină și sfioasă, el îndrăzneț și fin.
Pislărița cînta la tomat
«Raț» și-un dans mai demodat.
La masa lor separată
Sica și Mihai
Sorbeau băutura cu-n pai.
Băiatul începu să vorbească
Despre casa părintească,
Sica îl asculta numai urechi și ochi,
Să nu-i fie de deochi
Prea frumosului ei cavalier,
Se urcase și ea în al nouălea cer.
Mihai ceru două sute de Hennessy,
Avea bani din economiile mamă-sii,
Apoi comandă coniac încăodată
Și niște fursecuri de ciocolată,
Și cafele, și alune turcești,
Să stai și să te crucești!
Într-un tîrziu, ca un băiat de lume,
Zise că are-o nevoie ce nu se poate spune.
Din genele false ea atunci clipi
Și el pînă afară se topi.
Trecu secunda, mînuta, o oară,
Mihai zăbovea tot pe-afară.
Într-un tîrziu ospătarul veni la masă
Și zise cu voce cavernoasă:
— Mă iertați, se schimbă tura,
Vreți să plătiți cafelele și băutura?*

*Morala este simplă și secret n-o știu:
— Nu vă găsiți îndrăgostiți pe o bancă-n Cișmigiu!*

— Și crezi, bade, că e proaspăt?

— A,... la mine o să te simți... ca la tine acasă!

La iarbă verde

— Lucrare scrisă... la mașină —

Primăvara este anotimpul care vine după iarnă, conform celor învățate în clasă la Geografie de colegii mei, că mie nu-mi place materia asta. Acum răsare iarba verde care este o pătură vegetală așezată sub pătura de lână pusă în loc de față de masă când ne ducem la pădure cu regularitate de 2 mai anul curent.

Tata, mama și cu mine mergem acolo cu mâncare, cu băutura și cu autobuzul, vehicul ce-mi amintește însă de școală, deoarece în această zi și el dă examen de capacitate. Eu car plasele cu tot felul de articole de-ale gurii, în afara pastei de dinți și a periuței cu același scop, fiindcă la iarbă verde nu ai ce face cu ele, întrucât acolo nu există chiuvetă cu oșindă.

Mama se îngrijește cu o zi înainte să prepare totul pentru excursie. Mai întâi o pregătește pe bunica, spunându-i că o lasă acasă întrucât acuși vine iarna și nu și-a terminat puloverul pe care-l tricotează. Mama mare, după ce mulțumește că i se poartă de grijă să n-o îmbrincească lumea în autobuz, prevestește, în baza reumatismului pe care îl poartă de mulți ani, cum va fi vremea a doua zi.

După aceea este pregătit meniul de iarbă verde, compus din ouă fierte, chiftele, friptură de miel, brinză, ceapă verde și altele, numite hrană rece deoarece stau în frigider pînă plecăm. Tata cumpără o sticlă cu pelin că — zice el — s-a obișnuit cu amărăciunea de cînd merge la fotbal. Mai aduce și apă minerală, care e bună pentru gastrită și pentru copii ca mine. Cînd nu găsește la Alimentara apă minerală, nu-o dă la iarbă verde în numerar, sub forma unei bancnote de 1 leu, ca să beau o limonadă, la chioscul de răcoritoare închis pentru inventar.

În pădure, după ce terminăm masa, tata nu ascultă programul de radio la tranzistor, ca s-a consumat bateria întrucît a uitat aparatul deschis în șifonier și-a cîntat două zile de unul singur, doine și romanțe, de credeau vecinii că garderobul nostru e din lemn de salcie plîngătoare. De aceea, tata ia o carte cu poezii de-ale noi, altfel neputînd dormi, că iarba verde nu se compară cu studioul de acasă, că are clorofilă și nu lînă.

Cînd se lasă seara ne ducem la autobuz și privim la cei care se înghesuie, tata refuzînd să meargă pe scară deoarece n-a făcut armata la pompieri. După ce se termină toată lumea din stație, ne urcăm și noi într-o mașină goală, unde șoferul se retrage la garaj. Cum nu avem ce căuta acolo, o luăm pe jos spre casă și așteptăm la ușă pînă se trezește bunica la 5 dimineața și ne deschide. Tata nu ia cheile la iarbă verde, de teamă să nu le piardă și să dormim la hotel, care este plin cu localnici din alte orașe dacă nu-i dai ceva portarului.

Așa ne distrăm noi la iarbă verde unde ne duce tata, să nu mai spună mama că nu o scoate niciodată în lume și să pot face eu această compunere care merită nota 10, dar e bun și un 6, ca să-mi iasă media de trecere măcar anul ăsta, că a spus tata, că dacă și la anul tot în clasa a VI-a rămîn, mă duce în excursie la pădure, iarna și s-o găsi el acolo un lup, să pună lucrurile la punct.

PETRE P. PETRE
elev în clasa VI-a, banca a doua din mijloc
P. conf. V.D. POPA

ANTICA

— «Ferește-te băiete de sirene»
Spunea pescarul cel bătrîn. «Să-ți poarte
Un vînt prielnic barca-n altă parte,
Sînt acaparatoare și viclene.

Te vor chema la ele de departe
Cu joc de șold și tremurări de gene,
Dar trupurile lor sînt mici gheene
Și-atrag pescarii-n cîntec, către moarte.

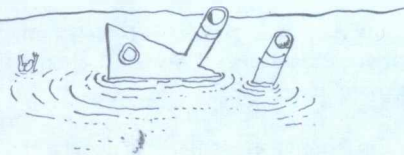
Cu sinii uzi și părul de mătase
Te vor chema gracile, sinuoase,
Ferește-te de-aceste pieze-rele!»

— «Da, tată» spuse tînărul cuminte
«O să le ocolesc, voi ține minte!»
Și-a doua zi a și pornit spre ele...

CONSTANTIN OTTESCU

CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ V.

FĂRĂ CUVINTE

fereastră

de MIHAIL JOLDEA

Ședința se anunța furtunoasă. Era vorba de reincadrarea unei salariate ce se făcuse vinovată de niște abateri. Oamenii ocupară locurile în vreme ce directorul se așeză la masa cu paharul și cana cu apă, dregându-și în surdina glasul. Scoase câteva sunete în si bemol, apoi altele, în do major, plus câteva fluierături datorate unei vechi bronșite tabagice. Răsfoi hîrțile pe care le avea în față, își turnă apă în pahar, își deschise nasturii de la haină, ca după câteva clipe să-i închidă, ceru să se facă liniște, apoi se ridică și începu:

— Tovarăși!...

Privirile directorului rătăceau pe fereastră în căutarea frazei de deschidere a ședinței. Negăsind fraza, găsi în schimb geamul de vizavi care lăsa să se vadă o tinărie ce intrase în cameră. Directorul înghiți puțină apă și începu din nou...

— Tovarăși!...

Blestemata de fereastră îi atrase iar atenția. Tinăria își scoase paltonul lăsînd să se vadă un corp admirabil construit. Gestul fetii fu însoțit de un oftat prelung al directorului.

— Tovarăși, după cum știți cu toții, este vorba de...

Fereastră îl atrăgea ca un magnet. Fata își scoase bluza și acuma își pieptăna buclele brune care cădeau leneș pe umerii goi

— Ce spuneam? Da! Tovarășa Popescu a cerut să fie reprimată în serviciul din care a fost scoasă...

Fata de vizavi își scoase un ciorap cu mare grijă. Oftatul directorului trezi pe vreo doi din fund, care, datorită efortului cerebral, adormiseră.

— De ce a cerut tovarășa Popescu să fie reprimată?

După acest strigăt jalnic la care nu răspunse nimeni, păstrînd parcă toți «un minut de reculegere pentru cei dispăruți», directorul își aruncă din nou ochii la geamul bucluș. Demonul tocmai își scotea și al doilea ciorap încet, de parcă o făcea dinadins. Mai sorbi puțină apă. Gura i se făcuse iască.

— Ziceam deci... că tovarășa Popescu a cerut să fie reprimată! Fiindcă tovarășa s-a îndreptat, tovarăși...

Și își îndreptă și el privirile înspre fereastră. Diavolul brun își vopsea buzele, arcuindu-le în formă de «O».

— Fiindcă, după cum vă spuneam, și-a însușit critica adusă... fiindcă...

E grozav, d-le, cum ți se usucă gura cînd vorbești! Directorul își puse ochelarii fumurii, bătea soarele

tocmai în ochii lui.

— Fiindcă, după cum ziceam... nu trebuie să dăm cu barda! Numai cine nu muncește nu greșește! Este drept că tovarășa Popescu s-a făcut vinovată de unele abateri, dar critica noastră a ajutat-o...

Deodată gîndurile au luat-o razna o dată cu privirile.

— Nu trebuie, tovarăși, să nenocim... hait! Își scoate combinezonul!

Figura directorului începu să semene cu o frescă nereparată de la minăstirea Agapia.

— Eu zic s-o reprimim, tovarăși... dacă are cineva ceva de spus...

— Tovarășe director, vă rog să-mi dați voie...

— Poftim, tovarășe Mache!

— Voi căuta să fiu scurt, tovarășe director, să nu lungim ședința...

— Nu, nu, tovarășe Mache. Te rog să spui totul, indiferent de timp. Este vorba de o tovarășă...

Și ochii dădură fuga la geamul de vizavi. Și Mache vorbea cu convingere, calm, organizat. Directorul aproba dînd din cap. Ce naiba spune Mache? Fata începu să facă niște mișcări de gimnastică. Își unduia

corpul ca o șerpoaică o dată cu gîtul directorului care se scurta și se lungea. Și Mache vorbea, vorbea!

— Ce corp, măi frate! Ce mlădie! Ce frumusețe!

Și Mache vorbea și nu se mai oprea. Deodată directorul se scandaliză în interiorul lui. Adică asta-i oră să faci gimnastică? Probabil că fata n-are serviciu. Și de ce n-are? Nu putea veni la el? Nu i-ar fi găsit el un serviciu? Cînd e atîta nevoie de brațe de muncă, domnișoara face gimnastică?

— Atîta am avut de spus, tovarășe director!

Și Mache se așeză surmenat pe scaun.

— Am ascultat cu mare atenție expunerea tovarășului Mache. Dar oare tovarășa Popescu este atît de vinovată?

Vizavi fata se pregătea să se ducă la baie. Își luă prosopul, apoi începu să se dezbrace. Directorul își șterse fața de sudoare. E groznic de cald în sală!

— Este oare tovarășa Popescu atît de vinovată?

Fata se apropie de fereastră. Era gata să intre în baie.

— Mamă! E prăpăd!

Dar blestem! Fata lăsa storul să cadă. O lovitură de măciucă n-ar fi fost mai puternică decît acest gest nesocotit al fetii.

— Este, tovarăși! tună glasul directorului. A avut nu știu cite absențe...

— A adus certificat medical! se auzi o voce.

— Da. E drept. A adus. Dar ce fel de certificat?

— De boală...

— Boală, boală! Dar dați-mi voie, ce fel de boală?

Fereastră continuă să rămînă întunecată. Directorul simțea că își pierde cumpătul. Îl apucă o furie teribilă împotriva tovarășei Popescu.

— A suferit de gripă! îndrăzni o altă voce.

— Gripă, gripă... dar de unde gripă? Din oraș, tovarăși! Ce căuta dumneaei în oraș la ora cînd bîntuia gripa? Fiindcă în loc să-și vadă de treaba ei... lăsa stururile... ăăă... adică lăsa lucrurile pe jumătate! Noi nu vom tolera astfel de atitudini. Vom fi aspri, dar drepti.

Furia directorului creștea.

— Tovarășa Popescu a greșit și acest lucru noi nu-l putem ierta! Și fiecare din noi trebuie să știe că orice abatere de la datorie va fi reprimată imediat! Fiindcă dacă noi iertăm și dăm dovadă de slăbiciune... atunci... ăăă...

Storul se ridică. Fata în costum de gimnastică își prinse părul în agrafe, ținînd brațele ridicate. Directorul simți că se înăbușă. Mai luă, repede, o gură de apă, apoi conținuă cu o voce suavă și cu privirea îndreptată spre fereastră:

— De aceea, cum vă spuneam, dragi tovarăși... să nu dăm cu barda... să reprimim pe tovarășa în mijlocul nostru... și astfel lucrurile vor intra în normal!

Ședința s-a terminat. Directorul rămase să mai mediteze la abaterile tovarășei Popescu. Se rezemă de fereastră, rămînînd cu ochii duși... duși...

— Tovarășul Pipere...

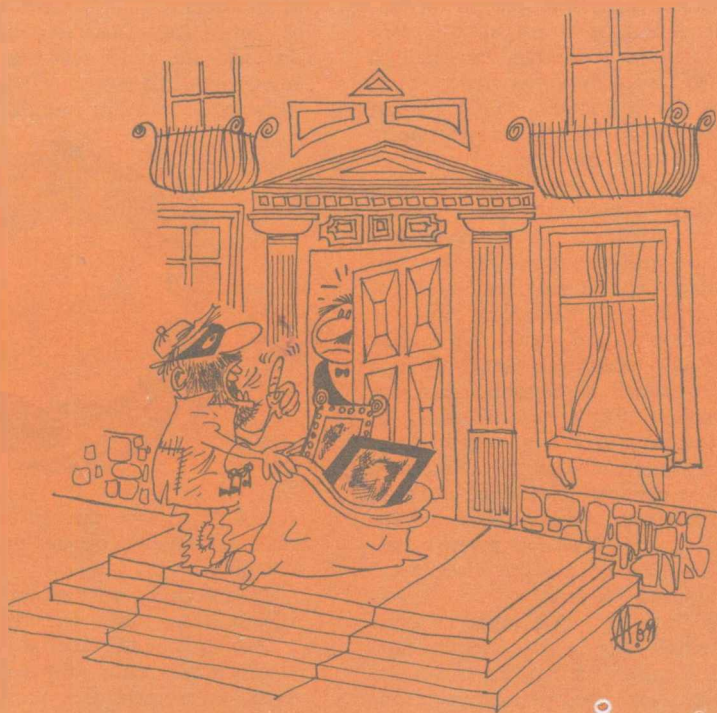
— Ordin, tovarășe director!

— Nu știu ce naiba trage și de unde trage la mine în birou... Numai într-o nevralgie o duc... așa că de mine să-mi muți biroul aici!

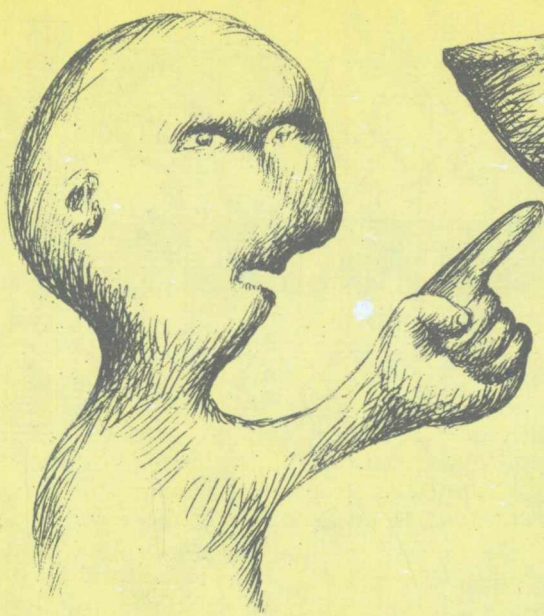
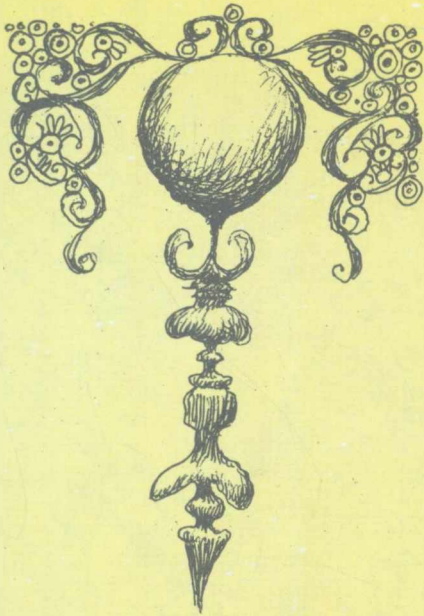
— Am înțeles, tovarășe director! Și unde spuneiți să-l punem?

— Mă gîndesc că n-ar fi rău dacă l-am pune cu fața spre fereastră. Cade lumina mai bine și cum eu nu văd prea grozav... înțelegi?

A. ANDRONIC

— Și să nu vă mai lăudați, altă dată c-aveți o colecție grozavă, poftim v-am adus amăritele astea de copii înapoi!!!

O DOAMNĂ ARĂTATĂ CU DEGETUL

UN PRILEJ UNIC

de SADI RUDEANU

Am fost cuprins de o mare bucurie în clipa când o revistă străină mi-a cerut poza și o schiță pentru o antologie internațională de umor pe care urma să o tipărească. Din cea mai fragedă tinerețe aștept momentul prielnic ca să dau și eu lovitura, și, de când mă știu, i-am invidiat pe actori, pe cîntăreți, pe sportivi, care, obținînd un premiu la cite un concurs, devin automat celebriți internaționale, sînt invitați în toată lumea, fac filme, își scriu memoriile, și sînt cunoscuți pe tot globul. De aceea, nu de puține ori, am regretat că mi-a fost hărăzită profesiunea aceasta din care trăiesc acum, în loc să fi îmbrățișat, de pildă, pe cea de alergător pe o sută de metri plat! În zece secunde și două zecimi, sau în zece și una, aș fi putut deveni mai celebru decît sînt acum, după o muncă de 20 de ani (socotiți cite secunde încap în douăzeci de ani) și la vîrsta de 45 de ani, vîrstă la care încă mă mai întreabă părinții cînd am de gînd să mă apuc de ceva teame în viață. O dată! O singură dată să fi alergat eu pe o porțiune de o sută de metri, cu o viteză ceva mai mare, și azi aș fi fost liniștit. Și ce de cărți aș fi putut scrie! «Cum am realizat 10,2 pe suta de metri!» Sau «Alimentația mea în anul în care am realizat 10,2». Sau «Dragostea este permisă la 10,2» Ori «Căsătoria și 10,2 pe suta de metri!» Sau «Este 10,2 pe suta de metri și o problemă de ereditate?» Ori «10,2 cu vîntul în spate» sau «10,2 cu vîntul în față» și, în sfîrșit, «10,2 fără vînt». Dar cite n-aș fi scris! Ca să nu mai spun că aș fi putut trăi din «Memorii» încă șapte vieți! Și nici un cronicar n-ar fi scris despre mine sub titluri ca «Umorul și alfabetizarea» sau «Somnoterapie prin umor!» Ori «Cînd umoriștii scriu tragedie».

Sau, dacă n-aș fi îmbrățișat meseria de «100 metri plat», să fi încercat la prăjină, aruncarea greutății, sau în operă, în patinaj, în tenis de masă, oriunde mi-ar fi fost mai ușor să devin celebru decît în umor, unde valoarea a ceea ce scriu depinde de colita, ulcerul, gripa, astenia, încadrarea în schemă, directorul, sau nevasta, pe care le are, sau nu le are, cel ce te citește.

De aceea m-a bucurat mult această invitație care, în sfîrșit, îmi dădea o șansă să devin și eu cunoscut pe linie internațională. Dar! Ah, doamne, există întotdeauna un dar! Tot elanul mi-a scăzut sub zero cînd, citind scrisoarea, am văzut că mi se cere o povestire nepublicată! Sînt sigur că această condiție a fost ticluită acolo de unul care trăiește din meseria care constă în a pune bețe în roate umoriștilor! Această condiție a constituit pentru mine o grea lovitură! Să ne înțelegem, mie nu-mi este greu să trimit o povestire nepublicată, mai ales că, socotînd tot ce am scris timp de douăzeci de ani, reiese că munca mea de nouăsprezece ani își așteaptă redactorii și revistele care s-o aprecieze, fiecare schiță avînd pe colțul din stînga, sus, al primei pagini, diverse notații ca: «Nu, nu!», «Nu e nimic!», «N-are pic de haz», «Ce mai vrea și ăsta?», «S-a ramolit, săracul!», «Sugerați-i să învețe o meserie!». «La coș», «Cite clase are?» și așa mai departe.

E clar, deci, că aș avea de unde să trimit o povestire nepublicată, poate din acelea care nu au verdictul «Nu» categoric, ci doar trei semne de întrebare «???». Ba chiar am și una cu un singur semn de întrebare «?», și aia cred că ar putea să placă cuiva. Dar, dragi prieteni, de ce nu-mi este dat, ca singura dată cînd mi se oferă ocazia să devin celebru,

să nu merg nouăzeci și cinci la sută la sigur? De ce să fiu nevoit să mă prezint cu o povestire care a fost pînă acum respinsă în cel puțin trei locuri, cînd pot să trimit una care a fost publicată și s-a bucurat de succes? Oare nu este clar că persoana care a trecut această condiție în scrisoarea pune bețe în roate umoriștilor?

Ce-i pasă domniei sale că eu trimit o schiță publicată, doar tot n-a citit-o! De ce îl doare pe dumnealui că trimit o schiță de succes, una din cele trei pe care le-am publicat în douăzeci de ani? Și unde mai pui că, fiind împiedicat să trimit una din schițele mele cele mai bune, sub motivul că a fost publicată, se văduvește literatura mondială de o

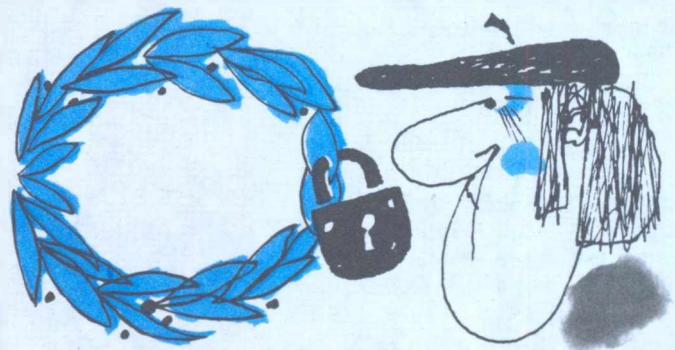
să păstrez numai amănunțele și să schimb esențialul, adică în loc de echipă de fotbal să scriu că era vorba despre o echipă de volei.

Pe urmă am mai avut o povestire de mare succes cu unul care, după ce a ajuns director, a întreprins relațiile cu foștii lui colegi și prieteni, dar pînă la urmă a făcut o greșală gravă în muncă și și-a primit răsplata.

M-am gîndit s-o transform pe asta, să păstrez amănunțele și să schimb esențialul, adică personajul criticat. În loc să fie director, să fie președinte de comitet sindical.

Apoi am mai avut o schiță de succes în care un bărbat și o femeie, căsătoriți de zece ani, se despart din cauză că în viața ei apare alt bărbat. M-am gîndit să păstrez amănunțele și să schimb esențialul, adică să scriu că s-au despărțit, nu din cauză că în viața ei a apărut alt bărbat, ci din cauză că în viața lui a apărut altă femeie.

Toate aceste trei povestiri le-am scris în urmă cu cinci ani, într-un an în care pesemne am avut trei trimestre mai inspirate. Am po-

operă de valoare care ar face deliciul milioaneilor de cititori de pe tot globul.

M-am gîndit un moment că problema s-ar putea rezolva astfel.

Am scris acum cinci ani o povestire grozavă cu o echipă de fotbal care, de pe primul loc, ajunge pe ultimul, din cauza vedetismului și îngîmfării unor componenți ai ei. Schița s-a bucurat de mult succes la vremea ei, și aș fi mers în mod cert la premiu. Dar pentru că a fost publicată, m-am gîndit s-o transform,

vestit unui bun amic al meu în ce situație mă aflu, dar el, care își amintea că le publicasem în urmă cu cinci ani, cînd a auzit cum am de gînd să le transform, mi-a amintit că în urmă cu zece ani le publicasem în forma de care îi vorbesc acum, adică cu echipa de volei, președinte de sindicat și cu femeie apărută în viața lui. Pe loc mi-am amintit că amicul meu avea dreptate, și cînd el m-a apucat de un nasture și a adăugat o frază care începea așa: «Și de fapt, dacă îmi amintesc bine,

J. PERAHIM

Butoiul LUI Diogene

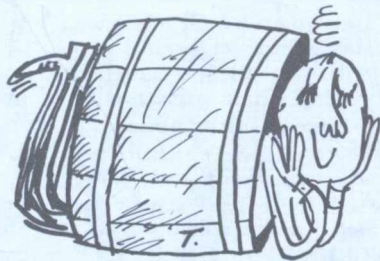
*Ce vis ciudat pe bietul Diogene!
Trezindu-se prin veacuri pelerin
El se-nvălă cu două damigene
Ce îi spuneau unui butoi cu vin:*

*— Ehe! Cîndva pe străzi ateniene
Un filozof făcîndu-te cămin
Te-a onorat, dogitule, deplin.
Noi am rămas relicve plebeiene.*

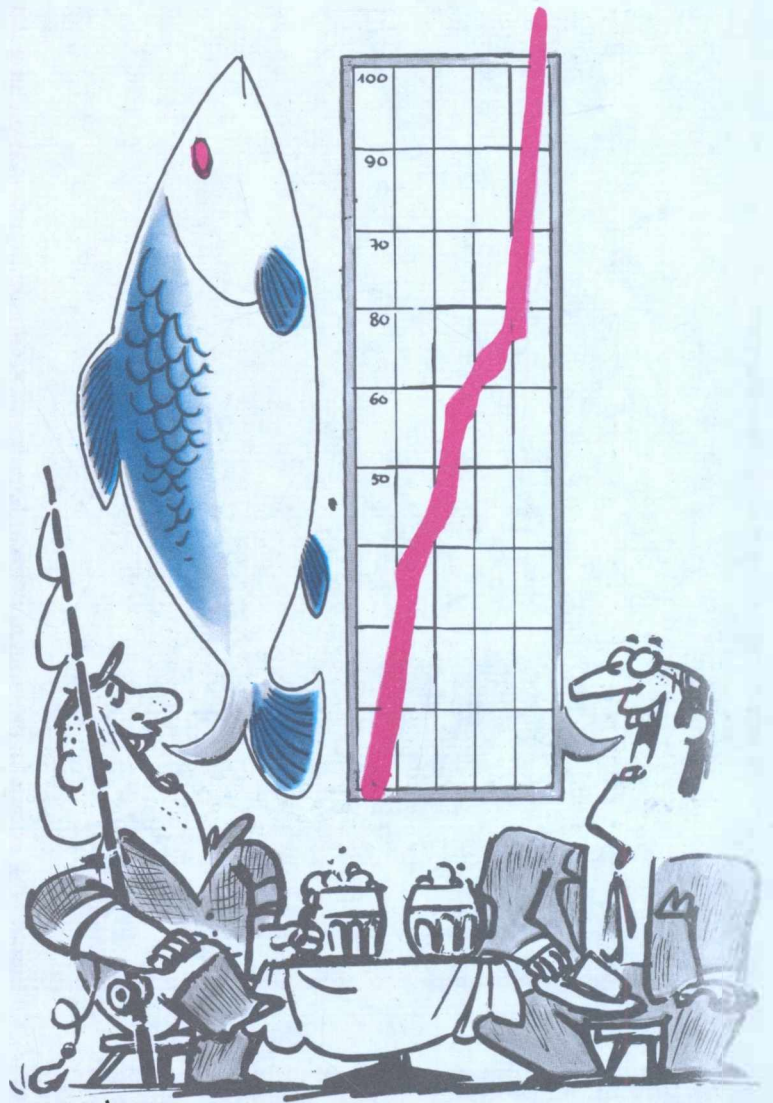
*— Așa cum spui, e foarte-adevărat,
Răspunse blind bătrînul poloboc,
Planeta însă a evoluat*

*Ca «spațiu», azi nu-s folosit deloc
Și totuși sînt un monument de vază:
Mai toți în jurul meu filozofează.*

MIHAIL COSMA

A. POCH

cincisprezece ani ai publi-
ei...» L-am intrerupt și l-am
să uite definitiv această po-
dacă într-adevăr îmi este
n.
loua zi însă, chinuit de gîndul
putea trece pe lingă o șansă
leveni celebru, unică în viață,
dus acasă la bunul meu amic:
Spune-mi, am început eu, crezi
că dacă aș trimite una dintre
rei povestiri, s-ar supăra ci-

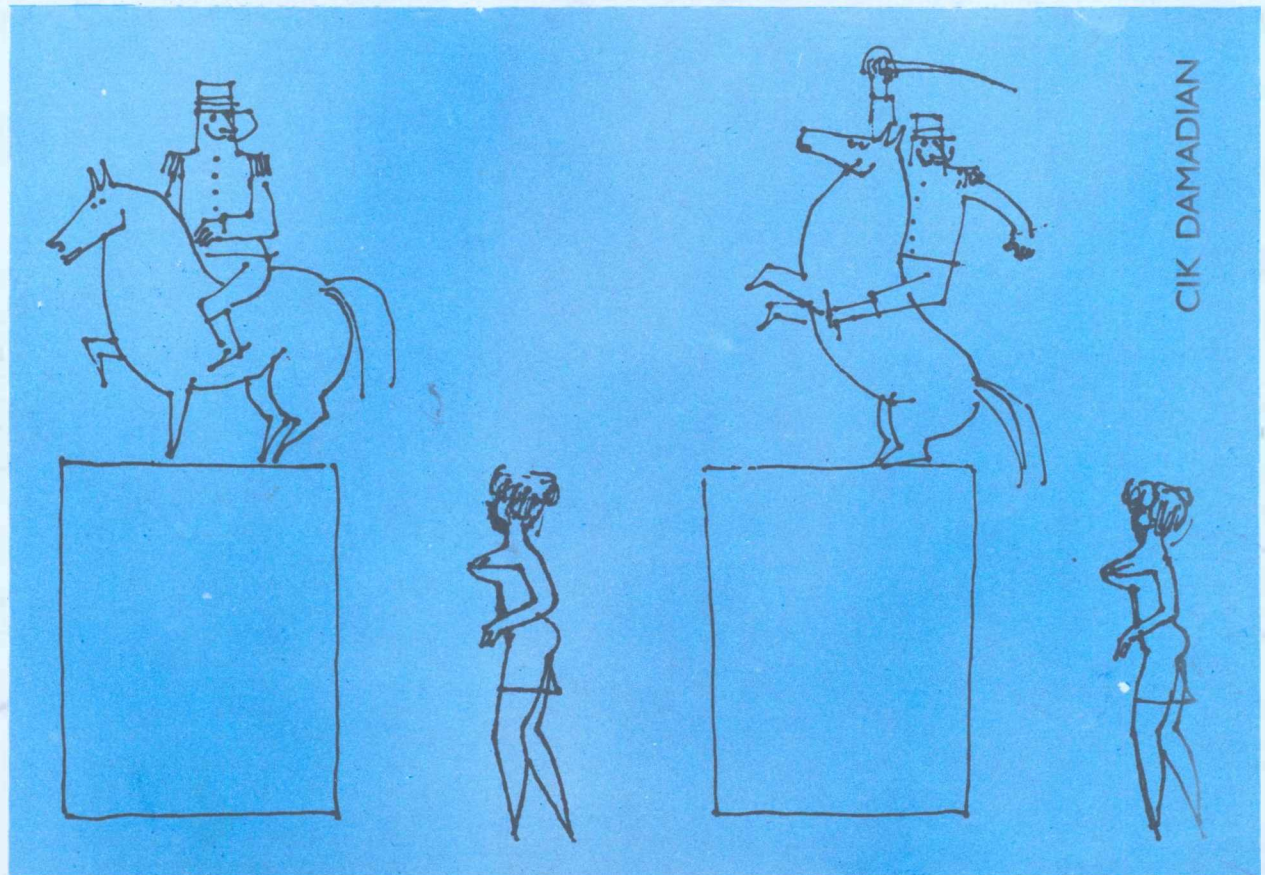
a privit cu milă, apoi s-a în-
u spatele, și, privind pe fe-
î în curte, a rostit ferm:
Te asigur că nu s-ar supăra
i!

pulsul lui hotărît și siguranța
e a afirmat că nu se va supăra
i m-au făcut să tresar nedu-
și au declanșat în mine o în-
e pe care i-am și pus-o:
pune-mi, dragul meu, cum
că, dacă aș transforma o schi-
Caragiale sau de Mark Twain,
apăra toată lumea? Și dacă
așași lucru cu o povestire de-a
nimeni nu bagă de seamă?...
cul meu s-a apropiat de mine,
upucat mîna în ambele sale
ca și cum mi-ar fi luat pulsul,
orbit blind, punînd în glas
căldura de care era capabil:
Dragă prietene, dacă ai început
sui asemenea întrebări, în-
ă că ești, în sfîrșit, pe un
bun!

Da? am spus eu înseninat.
Da! făcu amicul meu. Mai
: să-ți mai pui încă vreo
tru întrebări, și precis vei
la concluzia că bătrînii tăi
au dreptate!

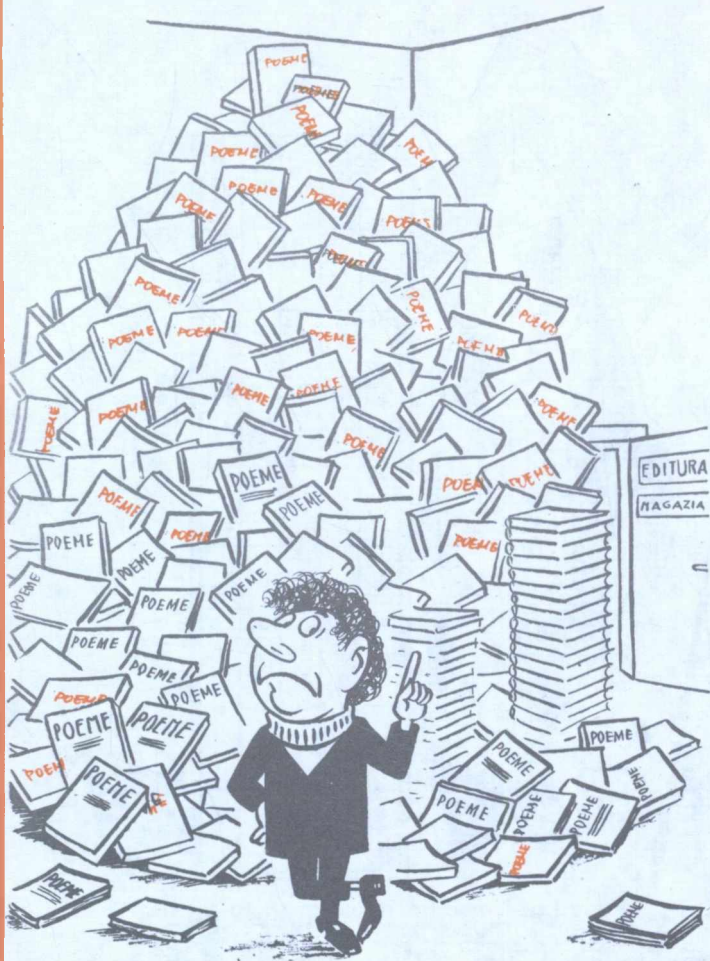
n privit nedumerit:
Dar ce-au spus părinții mei?
cul meu s-a întors iar cu
și a rostit privind în curte:
î scris chiar tu aici, ceva
is!

i se întoarse spre mine:
îciocodată nu-i prea tîrziu ca
pi o viață nouă!
pierdut singurul prieten pe
mai aveam. I-am trimis pen-
licație un bilețel: «Un umo-
are nevoie de un prieten
la vîrsta de 45 de ani. Cel
ziu la 18».

CIK DAMADIAN

FRED GHENĂDESCU

AUTORUL: — Eu nu mă vind!

S.O.S

Ați salvat vreodată pe cineva de la inec, de pildă. Sau pe un prieten bun din ghearele unui ciine rău. Sau pe o fată pe care n-o cunoașteți din ghearele unui prieten pe care-l cunoașteți?

Dacă da — și dacă v-a plăcut — veți aprecia ocazia care se oferă acum unora de a deveni salvatorii unei țări. Și nu ai unei țărișoare de minuscule dimensiuni ale unei mărci poștale, așa cum sînt Lichtenstein sau Andorra, ci a unui coșcogeamite stat, sprijinit într-un colț pe Atlantic și în celălalt pe Pacific. Da, cetățenii americani, au acum prilejul să salveze S.U.A.

Nu de capul lor, firește. Cine vrea să salveze Statele Unite, trebuie să se alăture unui comitet care tocmai în acest scop a fost înființat.

Vă întrebați, probabil, ce pericole amenință S.U.A.? Nu, nu-i vorba de inec. Și nici de ghearele unui ciine rău. Nici măcar de o invazie din partea armatelor marțiene debarcate din farfurii zburătoare. Nu, la mijloc e ceva mult mai grav, un risc înspăimîntător, înfinit mai mare decît toate cele pe care le-a înfruntat pînă acum această țară: riscul de a nu-l avea ca președinte pe Wallace.

...Cum, care Wallace? George Wallace... Exact, cel care a candidat în alegerile din noiembrie trecut... Vedeți că l-ați uitat?... Ei și ce dacă a mîncat bătaie? Peste trei ani și ceva se vor ține din nou alegeri. Și atunci, vorba lui nenea Iancu, pac! la candidatură cu Wallace. Orișicît, conîța mea, mă înțelezdi, familia lui de la saidezți și opt... Măcar balotaz...

Printre cei care, de-a lungul veacurilor, au aspirat să devie locatari ai Casei Albe, au fost mulți de dreapta și destui de extrema dreaptă. Dar nici unul din ei nu a ajuns la o extremă atît de dreaptă (sau, dacă preferați, la o dreaptă atît de extremă) ca Wallace. Programul lui a fost denumit de un gazetar **Operația «Botul pe labe»**. Într-adevăr, candidatul făgăduia că, în caz de succes, va pune cu botul pe labe pe muncitori, pe negri, pe intelectuali, pe sindicalişti, pe liberali, pe comuniști, pe democrați, pe republicani, pe studenți, pe femeile care cer drepturi egale cu bărbații, pe bărbații care sînt de acord cu ele, pe tinerii care nu vor să moară în război, pe bătrînii care nu pot să trăiască fără pensii etc., etc. Asta numai în S.U.A. În restul lumii, Wallace intenționa să pună cu alte boturi pe labele respective Europa, Asia, Africa, Oceania, America Latină și restul Americii de Nord. Despre continentul antarctic nu se pronunțase, dar, după toate probabilitățile, fostul candidat nu avea de gînd să lase ca pinguinii Polului Sud să-și ia ciocul la purtare...

E limpede că ar fi fost păcat ca

autorul unui program atît de mare să fie dat uitării. Pentru a evita acest pericol, cîțiva multimilionari s-au adunat, constituind un organism intitulat lapidar «Comitetul național al partidelor autonome, cunoscute sub numele de Partidul Independenței Americane, Partidul American, Partidul Independent, Partidul Conservator, Partidul Constituțional, Partidul Curajului și alte asemenea partide politice, doritoare să se afilieze celor enumerate mai sus».

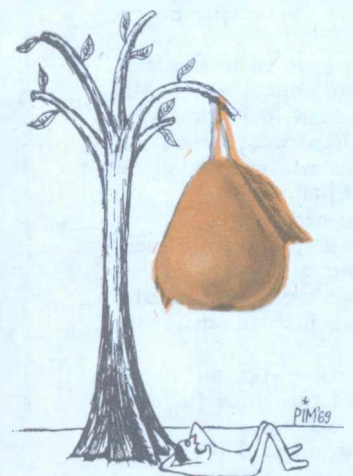
De îndată ce a văzut lumina zilei, această colecție de comitete și comiții... (pardon, de partide politice) a lansat un apel adresat celor amatori să protejeze S.U.A. de primejdiile relevate.

Dar răspunsurile salvatorilor se lasă așteptate. Care să fie cauza? N-o fi destul de atrăgător programul de extremismă dreaptă? E posibil să nu trezească nici un ecou nobila idee de a salva nu numai o țară, ci întreg mapamondul prin simpla dar eficienta metodă a punerii cu botul pe labe?

Dacă voluntarii se vor abține în continuare (ceea ce se pare că se va întîmpla) în fața celor cinci multimilionari din comitetul cu nume kilometric stau sarcini deosebit de grele. Numai Statele Unite au aproape 200 milioane de locuitori. Cu alte cuvinte, fiecărui membru al comitetului îi revin la salvare 40 milioane de persoane — și asta pînă în 1972!

Șansele de succes sînt mici. Mai curînd s-ar putea întîmpla invers, să salveze cele 200 de milioane pe cei cinci, cu candidatul lor cu tot. După aceeași rețetă: punindu-i cu botul pe labe!

M. PÎNZARU

FĂRĂ CUVINTE

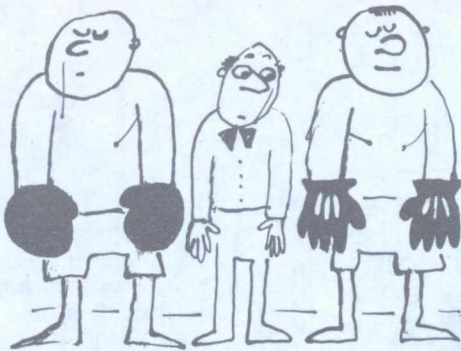
1. 614487500000000E+04
1. 424924950384147E+02
1. 483480219471085E+02
2. 395060270833328E+06
2. 300523520833328E+06
5. 378282131822891E+08
4. 747317887239571E+08
1. 825257595600624E+08
1. 469244523458614E+08
3. 424160946740653E+01
2. 131837036512909E+08
1. 162665082546320E+08
1. 801269033595622E+01
1. 130682215859105E+01
9. 360320686654632E+00
1. 298304525177895E+01
7. 684097593466674E+00
8. 554765640624964E+00

JO. TEODORESCU

BOX

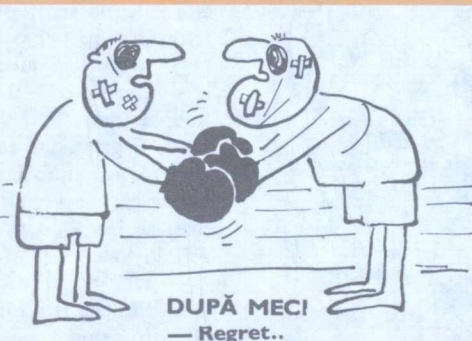
de Mihai Grosu

SANȚIONARE

— Ținee...!

DUPĂ MECI
— Regret..
— Și eu!

— Zimbiți, vă rog!

AL. VIANU

Cer cuvîntul

Stenograma «Urzicii» de la ședința care, n-ar strica să aibă loc, cît mai repede, cît mai eficace și cît... și cît mai e timp. În această ședință se vor discuta condițiile necesare pentru obținerea diplomei de onoare «Bani în vînt». Diploma urmează a fi înminată concurentului

care va dovedi că a trosit sume de bani, în condiții cît mai perfecte. Participă reprezentanți ai cîtorva I.A.S.-uri (Întreprinderi Agricole ae stat ale Trustului zonal Oradea) și colaboratori apropiați. În sală rumoare, animație și timp pierdut.

repartizat 10 depănușătoare electrice, de porumb, exact acelor unități care nu sînt electrificate!... Tovarăși, recunoașteți deschis; este un record!...

LIPOVA: Este și nu prea este! Că și I.A.S.-ul nostru are o instalație mecanică de muls, care doarme din 1966...

VOCE II: Stă?

LIPOVA: Merge. Ne-a muls 125 de mii de lei.

VOCE I: Caimac, ce mai!

CRÎȘ: Diploma ni se cuvîne totuși nouă. Depănușătoarele noastre au costat 810 000 lei!...

LIPOVA: Actele vorbește!

CRÎȘ: Poftim actele. Și jur, ca și antevorbitorul meu: să ne sară ochii și amortimentele, adică amortimentele ne-au și sărit: 115 mii lei anual, dacă mint.

VOCE I: Clar! Diploma de onoare se cuvîne I.A.S.-ului Criș.

BRATCA: Sînt împotriva: Socotesc că cele cinci clădiri nefolosite, merită diploma. Mai ales că, am omis a vă spune, în I.A.S.-ul nostru există și o instalație de vinificație.

VOCE II: Ce produce? Adio mamă?

BRATCA: Pină acum a produs adio 423 000 lei.

VOCE I: Adică vărsat...

BRATCA: Înfundat. Pe urmă vărsat. De pomană...

VOCE I: Iubiți tovarăși, în această situație cred că aș nedreptăți pe oricare dintre voi, dacă aș oferi diploma doar unuia singur.

VOCI: Just! Bravo!...

VOCE I: În consecință, propun să împărțim diploma în părți egale.

VOCI: Just! Bravo!

VOCE I: Pofțiți, deci, pe la mine, să-și primească fiecare partea lui.

«URZICA»: Dar s-o primească, așa ca s-o simtă.

VOCE I: Dragi tovarăși, cu aceasta, ședința noastră a luat sfîrșit...

«URZICA»: Numai ședința?...

VOCE I: Tovarăși, deschidem ședința, spunîndu-vă «bine ați venit»!

VOCE II: De venit, au venit dumnealor, să vedem însă cît de bine...

VOCE I: Cunoașteți scopul intîlnirii noastre: un schimb de experiență, după care cel mai îndreptățit participant va primi diploma de onoare «Bani în vînt». Are cuvîntul reprezentantul I.A.S.-ului din Bratca.

BRATCA: Tovarăși, eu atîta am avut de spus.

VOCE II: Cum atîta? Și restul?

BRATCA: Restul e un fleac. Cinci clădiri în valoare de 286 000 lei.

VOCE I: Și ce-i cu aceste construcții?

BRATCA: Zac nefolosite. Numai ferestrele sînt utilizate.

VOCE II: În ce fel?

BRATCA: Ca să aruncăm banii prin ele. Marea inovație este aceasta: clădirile sînt prevăzute cu două feluri de ferestre.

VOCE I: Adică?

BRATCA: Ferestre pentru aruncat cei 286 mii lei, valoarea clădirilor nefolosite, și ferestre pentru aruncat amortimentele.

VOCE I: Bravo! Sistemul acesta de irosit bani, merită diploma.

NĂDLAC: Pardon! Țsta e favoritism! De ce să oferiți I.A.S.-ului Bratca diploma «Bani în vînt», cînd sistemul nostru e mai eficace?

VOCE I: Să auzim. Are deci cuvîntul reprezentantul I.A.S.-ului Nădlac. Luați notițe și învățați din experiența lui.

NĂDLAC: Sîntem proprietarii unei bucătării de furaje în valoare de peste 2 milioane lei.

VOCE II: Dar o folosiți, probabil?

NĂDLAC: Tovarăși, iubiți tovarăși, aveți cuvîntul nostru, și dacă nu ne credeți, ne jurăm: să ne sară ochii și amortimentele dacă noi folosim în întregime aceasta bucătărie de furaje... Are defecțiuni de proiectare... Mai mare rușinea față de țaurinele noastre... Le-am ascuns adevărul. Că deh, oameni sîntem și-i cocoloșim pe semenii noștri, proiectantii!

VOCE I: Cine a proiectat această bucătărie cu care se poate muri de foame?

NĂDLAC: I.S.P.A.-București. Bucătăria funcționează încă din 1965. Pe hirtie... Numai că țaurinele noastre nu înghit birocrăția. Dacă le este foame astăzi, nu le putem spune «vino mîine»...

VOCE I: În acest caz, diploma se cuvîne I.S.P.A.-ului București. Să poftescă reprezentantul...

CRÎȘ: Mă opun! În primul rînd, aceasta nu este o diplomă «Bani în vînt», ci diplomă «Proiectare în vînt», deci e în afara temei simpozionului nostru...

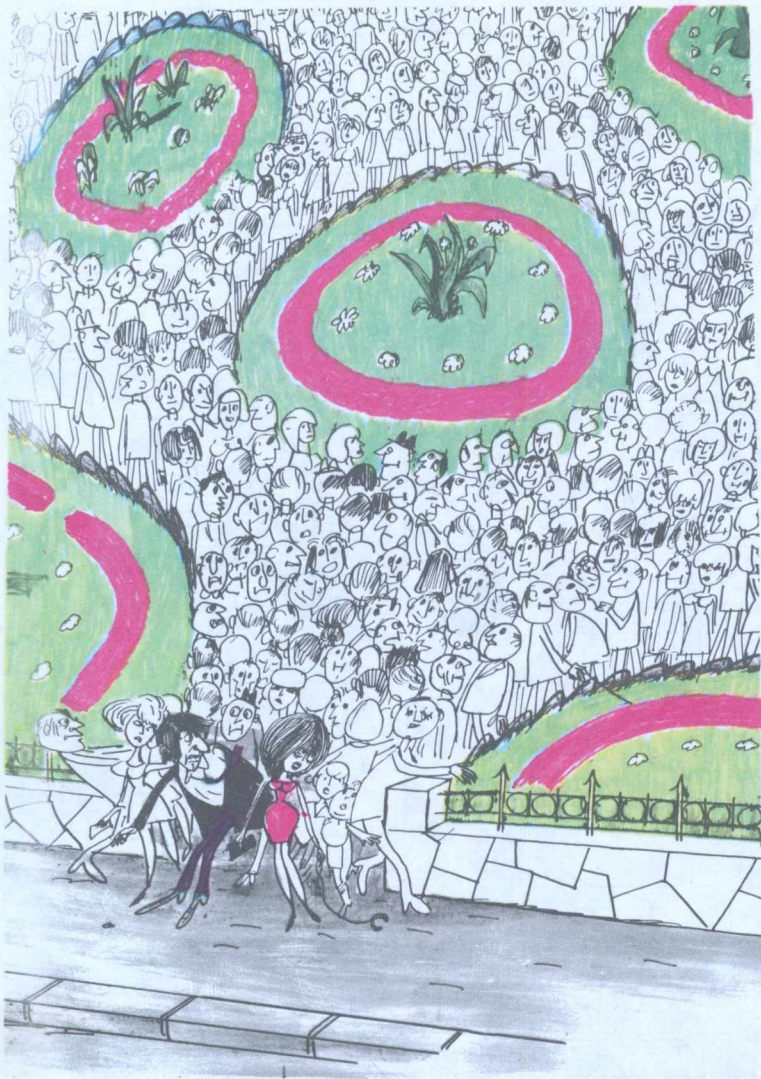
VOCE I: Și?

CRÎȘ: În al doilea rînd, mi se pare că realizarea noastră, a I.A.S.-ului Chișineu-Criș are o importanță mai mare, pentru realizarea și depășirea planului la irosirea de bani.

BRATCA: Vinezi diplomă fiindcă ai pile! N-ați irosit voi ce-am irosit noi! La I.A.S.-ul nostru există cadre calificate în această muncă...

VOCE II: Să ascultăm.

CRIS: În cadrul I.A.S.-ului nostru s-au

— Ionele, cățelul! Du-te repede și-l caută.

I. DAVIDESCU

POZE SAU POZNE?

Combinatul chimic din Tirnăveni are la Tg. Mureș o secție care produce hirtie fotografică. Până aici totul e în regulă, așa că zimbiți vă rog, fără grijă.

În continuare n-o să mai zimbiți, deși toată povestea e de ris. Ascultați: o dată hirtia fabricată, este transportată la magazia combinatului din Tirnăveni. Dacă I.C.R.M.-Tg. Mureș are nevoie pentru tîrgumureșenii care vor să se fotografieze, de hirtie fotografică, n-o ridică de la doi pași, adică de la Tg. Mureș. Aș! Ar fi prea simplu și s-ar supăra birocrații care n-au avut vreme să creeze un mic spațiu de depozitare. Așa că, Tg. Mureș trimite camioanele la... Tirnăveni, spre a ridica hirtia fabricată la Tg. Mureș!...

Acesta ar fi primul instantaneu. Urmează al doilea. Să zicem că O.C.L. Mixt-Tirnăveni are nevoie de hirtie fotografică. Simplu, veți spune dumneavoastră. Trimite alături, la depozitul combinatului, și țac, țac, obține hirtia la minut. Ei, nu-i așa. O.C.L. Tirnăveni trebuie să aducă hirtia de la... Tg. Mureș! În consecință, volens-nolens, fotografia se transformă din «la minut», în «la opt zile». Plus cheltuielile de transport. Cu asemenea combinație, rămiți tablou!

Fraților! Cine trebuie pus în ramă?...

OMUL CU SERVIEȚA

— Cum merge cu schița satirică? mă întrebă într-o zi un coleg de breaslă care tocmai mă surprinse «mizgălind» hirtia.

— Nu prea merge, nu merge! Nu găsesc maniera acceptabilă. Știi... legile schiței satirice, ale foiletonului, îți cer o fantezie, o idee, ceva acolo, să aibă un chichirez.

— Începe-o și tu, să zicem cu mitologia, mă sfătuî colegul.

— E greu! De la Homer încoace încercările au fost fără răsunet. Și pe urmă, ce vreau eu să spun nu prea se leagă cu mitologia! Mă iau zeii la vale!

— Dar ce ai tu de spus?

— Simplu. La Direcția generală de aprovizionare și desfacere a Ministerului Industriei Chimice mai sînt unii care nu respectă dispozițiile privind manipularea și transportul unor documente de uz intern.

— Ai dreptate, chiar plină de haz nu prea e chestia asta! Știi ce? Scrie și tu ceva trist!

— Asta mi se întîmplă foarte des, și în mod cu totul involuntar!

— Nu numai ție... Dar ia spune, ai și ceva amănunte?

— Sigur! Într-o seară, în autobuzul I.T.B. nr. 302 de pe linia 33, șoferul a găsit o servietă plină cu documente ce aveau un strict caracter de uz intern! Adică de uzul intern al Ministerului Industriei Chimice și nicidecum al I.T.B.-ului.

— Ei bine, dar sînt două întreprinderi care pot avea și relații de colaborare!

— Sigur! Și în fond actele n-au fost lăsate în stradă, ci în autobuz, nu?

— Absolut! Și chiar dacă n-au existat relații de colaborare între aceste două întreprinderi, uite că acum a s-au creat!

— E adevărat! În plus, cu acest prilej s-a dovedit că șoferii I.T.B.-ului au un înalt simț de răspundere și o bună orientare nu numai pe traseu!

— Mai putem adăuga chiar că faptul acesta ne liniștește și că, deci, putem uita diverse acte fără grijă, în autobuze, intrucît totul se găsește!

— Ar trebui poate acum încercate tramvaiele! Știi, ca să vedem și manipulanții...

— Păi, nimic mai simplu! Propun mai întîi să-l felicităm pe tovarășul de la Ministerul Industriei Chimice care, uitînd servieta cu acte, ne-a demonstrat vigilența șoferilor de autobuze și ne-a întărit încrederea în ei!

— Dar cine e tovarășul care ne-a făcut acest serviciu?

— Nichita Garbur, șef de serviciu la acest minister! Și, după ce-l felicităm, îl rugăm să uite niște acte și într-un tramvai!

— Da! Pe urmă într-un taxi, apoi într-un compartiment de tren.

— Exact! Ca să scăpăm de grijă și să putem uita liniștiți, oriunde, tot ce avem de uitat!

— Formidabil! Și eu care eram gata să-l critic!

PETRE HLADCHI-BUCOVINEANU

NELL COBAR

— Cu un subaltern, nefericito! Măcar să fi fost șefu'!!!

NIMENI NU ȘTIE NIMIC

O scrisoare de mulțumire către directorul Casei de copii școlari din comuna Găvojdia, județul Timiș, a ajuns în împrejurări misterioase la «Urzica».

Copiii de la susnumita școală, îi mulțumeau tovarășului Vasile Mihai pentru grija părintească pe care a manifestat-o față de nenumărații... zilierii, care au lucrat la gospodăria anexă și care, prin bunăvoința domniei sale, au luat masa la cantină fără să plătească. E drept că zilierii mincau fără să plătească, dar în compensație erau plătiți... fără să muncească. Și asta tot prin grija părintească a tovarășului director Vasile Mihai, care îi trecea pe statul de salarii chiar și duminicile și sărbătorile legale.

Un alt aspect interesant se observă la gospodăria anexă, unde s-au cultivat legume și zarzavaturi, dar evidența acestora pare un... ghișeci sadea. Nimeni nu știe cât s-a produs și cât s-a consumat.

Un alt zarzavat pare să fie și evidența echipamentului pentru copii. Nimeni nu știe câte costume de haine s-au eliberat din magazie, câte perechi de bocanci, prosoape, batiște, fulare etc. Ba pardon: fulare se știe câte s-au eliberat. Cite două pentru fiecare membru din conducerea Casei de copii școlari. Unul pentru a și-l pune la gît și altul pentru a se lega la ochi. Altfel toată lumea ar fi observat că distinsa contabilă-șefă a călătorit pe distanța Găvojdia-Lugoj, cu un abonament gratuit pentru ea, dar plătit pe spinarea școlarilor.

Tot biata spinare a școlarilor suportă și metodele de educație ale cruzilor urmași ai lui Marius Chicoș Rostogan, care s-au aciuat la Casa de copii școlari din Găvojdia. Salariații Bogdan Ion și Peschi Ioan (ar fi trebuit să-i numim educatori, dar nu merită acest titlu), susțin că bătaia e ruptă din rai, și ca să dovedească această teorie, bat de rup, în dreapta și în stînga, pe unde apucă și mai ales pe cine apucă.

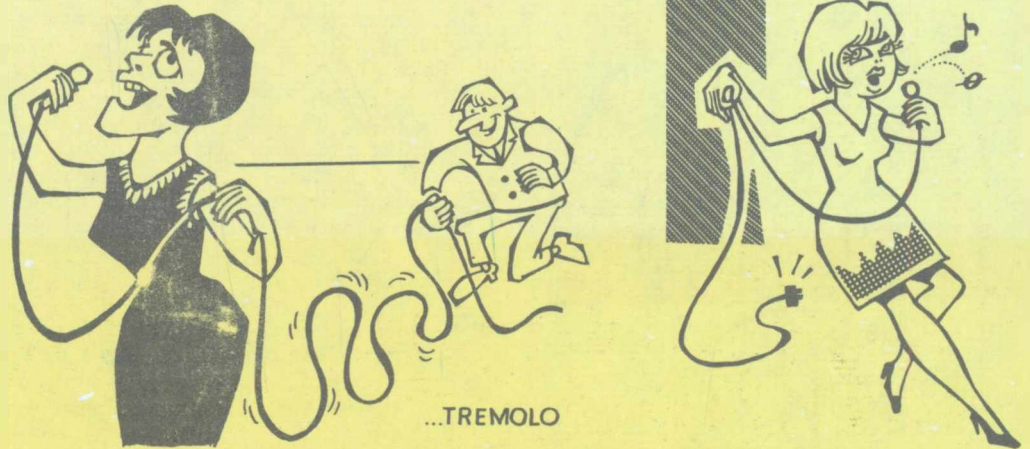
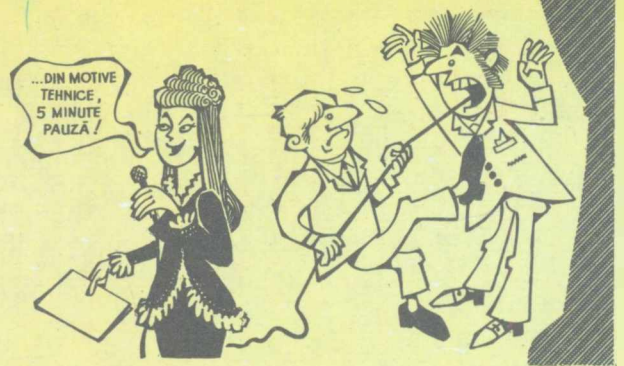
Iată de ce «Urzica», primind misiunea de «mulțumire» a copiilor, a publicat cele de mai sus.

Pentru ca cine e «mai sus» în problemele acestea să se deplaseze pînă mai jos în comuna Găvojdia și să-i ia pe vinovați «la mijloc»!

MUZICA USOARA

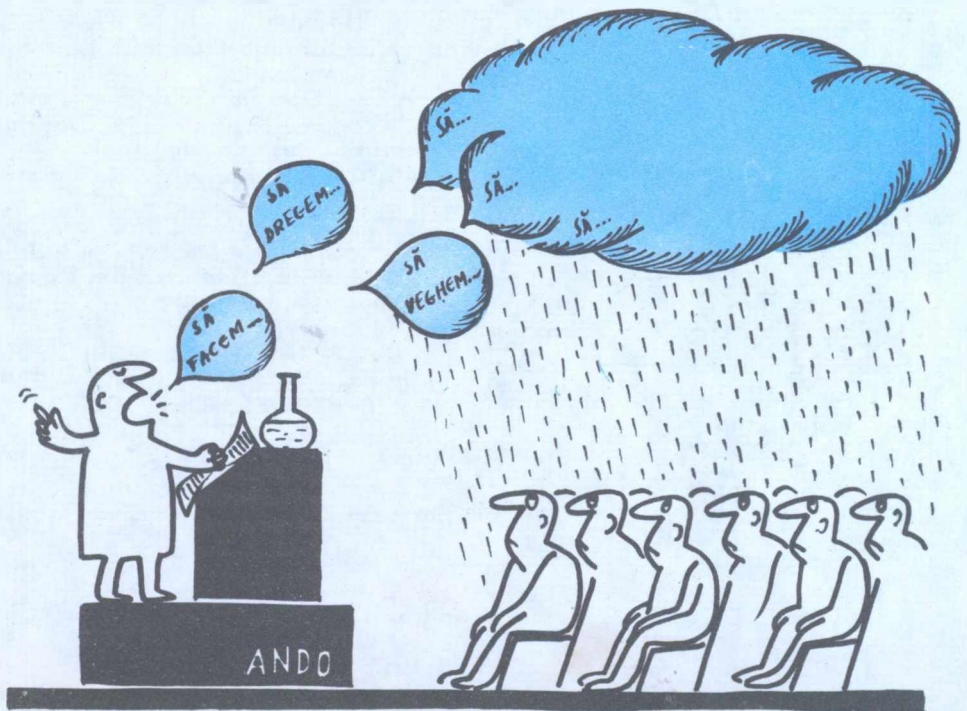
Desene de AL. CLENCIU

POMPILIU DUMITRESCU

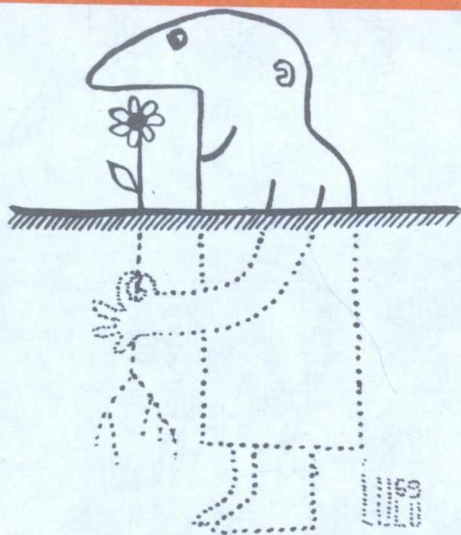
FĂRĂ CUVINTE

A. OCTAVIAN

I. DOGAR-MARINESCU

FĂRĂ CUVINTE

N. CORNELIU

POȘTA

REDACTIEI

VASILE BAT, com. Rieni, jud. Bihor
Cugetările sînt extrem de simpliste. Iată, de pildă, una care e mai mult decît naivă:

● *În general nu toți bețivii fumează, dar de băut beau toți.*

ISABELA STANCIU, Galați

De ce v-ați intitulat poezia «În loc de sonet»? Există în versurile dv. un fel de prețiozitate care împerechează cuvintele cit se poate de nepotrivit. Iată cîteva: mistrețe obiceiuri, nepretuite gogomănu savante, motturi de eroi (?), idealuri șic, etc... Renunțați, ori la ele, ori la noi.

MIRCEA GHEORGHIU — TIBERIU NOVAC, Timișoara

E dreptul dv. de a ne atrage atenția (în calitate de autori) că materialele ni le trimiteți spre publicare contra unei... remunerații. Din nefericire anecdotele pe care le semnați nu vă aparțin. De pildă:

Valetul: — Domnule, a sîsit doctorul.

Savantul: — Spune-i că sînt bolnav. Nu primesc pe nimeni.

Această anecdotă este atribuită lui... Voltaire. Ce să fac? V-a luat-o cu mult înainte! Și nici n-a fost, măcar, remunerat...

DAN DUMITRU, Loco

Ne pare rău, dar «Julietta» dv. prea se exprimă ca o... bulevardistă.

Iubitul meu, te-am adorat

Din clipa cînd m-ai agățat... etc. etc.

Nu ne miră că Romeo (în varianta dv.) a dat bir cu fugiții.

ION ȘTEFAN, com. Independența, jud. Ialomița

Într-una din strofele poeziei «E mult» spuneți:

Dar toate ce le spun, este-n zadar

Căci zilele-mi se duc mereu

Și inima-mi se sbuciumă cu un bondar

De dragostea pe care iam purtato eu.

Într-adevăr, tot ce spuneți e în zadar și asta pentru că zilele se duc mereu fără să consultați un manual de gramatică.

ADRIAN BACIU, Brașov

Ideea din caricatura înmormintării e bună. Din păcate, desenul e pe... dric.

OCTAVIAN BREAZU, Timișoara

Nu. Materialele nu s-au pierdut, ci au fost clasate, ceea ce e cam același lucru. Din ultimul plic spicuiam cîteva definiții:

PĂR — *Pomul din care se infruptă frizerii.*

CAFEA — *Un tonic care produce uneori scurtcircuit și arde siguranța somnului.*

MIERE — *Merinde pentru voiaj de nuntă.*

M.B., Loco

Ați prevăzut cu exactitate răspunsul: din cele două caricaturi nu am putut alege nici una. Încercați cu... douăzeci.

MIRCEA GROVU, Constanța

Din cele 16 caricaturi nu am putut alege nimic. Încercați cu... una.

SORIN ROSENTZVEIG, Iași

Ne întrebați din ce cauză caricaturile nu sînt bune. Din cauza... dumneavoastră!

CONSTANTIN STERESCU, Loco

Într-una din cugetări spuneți: «Se zice de o femeie slabă că e ca o scindură, dar nu se precizează ce fel de scindură, că e scindură de șită și dulap. Aici e greșeala».

● Cred că greșeala e alta: ar trebui să vă gin-

diți mai mult cînd cugetați. Altminteri umorul dv. se transformă și el într-o scindură. De lemn!

IOAN COVACIU, Sighetul-Marmației

Nu observăm nici un progres în ceea ce scrieți, măcar că adresați spre ceruri această rugăciune:

Ajută-mă la vreme-mi

Să-nving cu spada minții

dușmani-mi de pe drumu-mi

Spre ce merit.

Vă sfătuim din nou să citiți cît mai multă literatură, astfel ca spada minții să devină cît mai ascuțită, fără ajutorul celui de sus. Că de unde nu e...

GR. NICULĂESCU, Călărași

Nu cred că este cazul să-l trimiteți pe Tarzan în căutarea inspirației pe care o vedeți sub formă de elefant, deoarece aveți o oarecare doză de umor. Reveniți.

ARXINTE DRAMNESCU, Orașul-Nou Călan

«Mica excrocherie» e atît de naivă încît nu poate păcăli pe nimeni. Reveniți cu altceva.

FLORIAN CRĂCIUN, Loco

Nu înțeleg de ce ne-ați trimis cugetări din Jules Renard, pe care spuneți că le-ați cules? Avem și noi volumul apărut nu de mult în traducere.

GABI BRĂILEANU, Brăila

«Sabia lui Damocles n-a căzut», spuneți dv. în titlul articolului pe care ni l-ați trimis. N-a căzut, dar a rămas suspendată. Materialul se bazează pe expunerea faptelor, fără o prelucrare artistică. Revedeți-l

AUGUSTIN MACAVEI, oraș Nucet, jud. Bihor

Ne mărturisitiți cu sinceritate:

Că n-am destul talent

În al epigramei vers

O știu. Dar sînt extrem de atent

La tot ce mișcă-n univers.

E bine că sînteți atent la tot ce mișcă în univers, dar universul reflectat pe hirtie nu mișcă pe nimeni.

CONSTANTIN CEONTEA, Arad

Nu. Nu ne trimiteți serialul «Pătăniile lui Nae». Din ceea ce ne-ați trimis ne-am lămurit din prima serie.

TEODOR CUSTURĂ, Adjuș

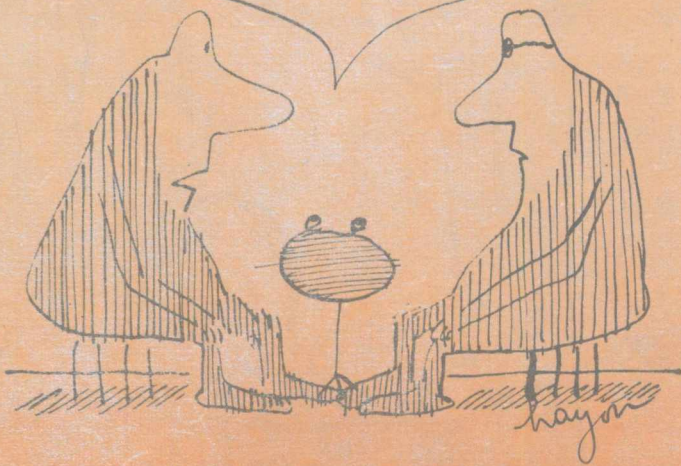
Poeziile la care vă referiți erau scrise în vers alb din care cauză nu prea aveau... rime. Dacă nu știți să faceți diferența între vers clasic și vers alb, vă pot fi de folos articolele de critică literară din revistele de literatură. În «Cugetările despre ochi», naivitatea dv. e înduioșătoare. Astfel, am aflat că:

● *Mai pot fi ochi de pom, vișă de vie, sau ochi de geam, ochi de apă, ochi de gheață, dar și de magazin».*

DEOCAMDATĂ, NU!

Walt Hoby — Tg. Mureș, Iancu Alexandru — Loco, Eugen Albu — Cluj, Mircea Caragea — Loco, Cristian Lupșa — Loco, Emil Popa — Loco, Gabriel Lambescu — Făgăraș, Stelian Cazacu, Gura Humorului, Leonard Vitner — Iași, Nicolae Lichi — Orșova, Ion Mihai — Loco, Alexandru Velea — Loco, M. Lainici — Craiova, Crăciun Const. — Loco, Ioan Dinsu — Sibiu, Traian Stafie — Roman, Marius Peagu — Timișoara, Albină Mohan — Sibiu, Costică Bușilă — Galați.

MĂ UIT LA
NENOROCITII ȚISTIA
DE CAI, CUM ÎI
CALĂREȘTE O
OMENIRE...

ÎN FAMILIE

Tov. Cîra Vasile ocupa la C.A.P. Sinmihai din județul Timiș două posturi: cel de contabil-șef al cooperativei și cel de ginere al tovarășului președinte al cooperativei. În felul acesta colaborarea strînsă între forul de conducere și cel administrativ era asigurată, fiind excluse, în problemele de muncă, orice fel de divergențe între socru și ginere.

Astfel, tata socru, dornic să-și vadă ginerele cît mai alfabetizat, i-a «aprobat» să urmeze un curs seral la un liceu teoretic din Timișoara. Dar, grijuliu în același timp și pentru sănătatea ginerului, a mai aprobat ca băiatul să fie dus și adus zilnic de la școală (C.A.P. — Timișoara, tur-retur) cu mașina cooperativei, care așteaptă în fața școlii pînă ce elevul termină cursurile.

Pînă aici totul demonstrează că sînt absolut mincinoase poveștile despre neînțelegerea seculară dintre ginere și socri. Și ca dovadă, iată în continuare și grija ginerului de a-și apăra socrul. Ca să nu se spună că e abuz, a făcut el o socoteală și a reieșit că șoferul și uzura mașinii (C.A.P. — Timișoara, tur-retur) revine la... 80 de lei pe lună!

După cum se vede nu face rău amicului că s-a înscris la școală, deoarece stă cam prost cu socotitul.

În orice caz un lucru e precis: trebuie învățat carte și dezvățat de mașină.

urzico

DE DEPARTEȚI SCRIBU

DRAGĂ URZICO,

În urmă cu un an, la C.A.P.-ul Dochia (județul Neamț) a sosit cu mare «pompă» un imens incubator, avînd o apreciazabilă valoare și destinat să aducă pe lume numeroși pui de găină. Din păcate, însă, marele incubator n-a dat viață nici unui pui deoarece C.A.P.-ul nu are ouăle necesare. Și aceasta din cauză că nimeni nu s-a preocupat să procure găinile, furnizoare de ouă. Așa că incubatorul șade de pomană și cu siguranță că peste puțin timp nu va mai fi bun de nimic.

Te pomenești că cei de la C.A.P.-ul Dochia or fi crezut că incubatorul este o mașină care produce pui de găină fără ouă sau și ouă și pui, numai dacă o pui în priză și intră în ea un curent electric de 120 de volți. Dar să fim înțelegători: poate să intre în incubator și «220 de volți», că fără ouă nu se face nici un pui. Cel mult se face un scurt-circuit!...

V. Ionescu,
com. Dochia, jud. Neamț

URZICO,

La Combinatul chimic din Rîmnicu Vilcea grija pentru buna depozitare a stocului de haine de protecție a cunoscut o inovație în materie. Hămele de protecție respective, fiind socotite foarte rezistente și... neși-

fonabile, au fost luate și aruncate... cu grijă într-un loc unde se află tot soiul de vopsele și uleiuri. Este lesne de imaginat cum arată în prezent niște haine care stau de-a valma în asemenea condiții. Arată de parcă au fost utilizate zece ani zi și noapte. Deci numai bune pentru protecție nu mai sînt.

Ironia soartei: tocmai niște haine de protecție să fie lipsite de orice protecție...

Sandu V., Rîmnicu Vilcea

URZICO DRAGĂ,

La depozitul din Chitila al O.C.L.-ului «Mobil» funcționa pînă deunăzi un salariat pe nume Marin Ionescu, care și-a pus la punct o afacere foarte rentabilă. Sustrăgea de la toate mobilele (bufete, dulapuri și studiouri) accesoriile de bază, cum ar fi: cristalele, cheile, husele etc., obiecte pe care ulterior le vindea celor care cumpărau piesele avînd lipsă respectivele cristale, chei și huse.

Totuși este de remarcat că omul s-a dovedit modest. Ce se întimpla dacă el ar fi procedat invers, adică onorata clientelă s-ar fi trezit că de la cristale, chei și huse lipsesc vitrinele, dulapurile și studiourile, pe care le-ar fi cumpărat apoi din nou de la Ionescu? Probabil însă că n-a avut omul spațiu de depozitare. Că nu poți să pui un dulap în servietă, ca pe niște cristale, chei sau huse...

T. Dogaru, Loco

URZICUȚO,

Nu de mult fabrica de încălțăminte «Modern-Filty» din Timișoara a scos pe piață, cum se spune, un model nou de încălțăminte pentru femei la prețul de 270 de lei perechea. Iată însă că foarte multe persoane au remarcat cu regret și indignare că, după numai cîțiva kilometri, tocul se desprinde (ca modulul de o navă cosmică) și niște cuie ascuțite apar în locul acestuia.

Zicea cineva de la această întreprindere că ar trebui introduse în confecționarea tocului niște șaibe din tablă subțire ca să se evite... accidentele de circulație.

Că, așa stînd lucrurile, vorba ceea, pleci de acasă încălțat și te întorci desculț. Din toată povestea asta am impresia că uneori (și nu știu de ce) încălțăminte manuală e lucrată cu picioarele!...

E. Vintilescu, Timișoara

V. TIMOC

«TRANSFOCATOR»

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

„URZICA”

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei» 44.601

MU RUPETI
FLORI

D. NEGREA

